

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Vint-i-cinc anys d'una iniciativa coral transcendent

Redacció on 17 febrer, 2016 / Comments closed

© Antoni Bofill

PALAU 100 BACH. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, Vespres d'Arnadí, Maria Pujades, soprano, Toni Gubau, contratenor, Ariane Prüssner, contralt, Carles Prat, tenor, German de la Riva, baríton, Daniel Morales, baríton, Dani Espasa, clave i orgue positiu. Dir.: Josep Vila i Casañas. *Israel a Egipte* de G. F. Händel. **PALAU DE LA MÚSICA. 14 DE FEBRER DE 2016.**

Per Jaume Comellas

Quan fa un quart de segle Jordi Casas va *inventar* el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, no era fàcil imaginar que amb aquesta iniciativa posava les bases d'una nova era en la història del cant coral català. Una història que venia precedida per tres altres etapes definides vinculades a sengles *inventors*: societats corals, Clavé; orfeons, Millet, i corals, Martorell, en un procés evolutiu natural.

El Cor de Cambra suposava una nova dena personalitzada que obria nous estadis d'exigència qualitativa en el nostre cant sobre la base d'una formació de cambra amb escassos precedents en aquells anys, entre els quals la ja aleshores feia molts anys desapareguda Capella Clàssica Polifònica d'Enric Ribó; nous estadis de qualitat afermats per l'atot absolutament insòlit entre nosaltres de la professionalització.

Ara, al cap d'aquest quart de segle celebrat, la iniciativa està plenament consolidada i, important, el seu model és referència per a formacions que s'hi han emmirallat o procuren emmirallar-s'hi, tanmateix amb dificultats pel que fa justament a la professionalització; però el desideràtum establert és contemplat com una aspiració per assolir.

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana ho va celebrar de la millor manera que ho podia fer: amb un concert potent, de gran exigència i riquesa de contingut, la interpretació de l'oratori de G. F. Händel *Israel a Egipte*; una obra que conté les característiques més significatives d'aquest gènere del compositor – precedeix de tres anys *El Messies*– sense tanmateix la grandesa i transcendència d'algunes altres; no cal dir-ho, l'esmentada.

© Antoni Bofill

Damunt l'òbvia temàtica bíblica, el compositor aleshores al bell mig dels productius però també convulsos anys viscuts a Anglaterra, en aquesta obra intensifica la presència coral, bo i reduint-hi les aportacions solistes a uns mínims poc habituals. Aquest fet, no cal dir-ho, resulta molt propici per a una oportunitat com la que ens ocupa, ja que va permetre l'exposició de l'excel·lent moment que viu el conjunt que ara comanda Josep Vila i Casañas; va fornir l'oportunitat de lluir-ne el potencial, tant en els aspectes purament tècnics com en els expressius: afinació exacta, dinàmiques ben dominades, homogeneïtat i transparència de les cordes i plenitud, que no s'ha de confondre amb rotunditat, tímbrica. I a més va donar oportunitat de lluir les qualitats individuals d'alguns dels seus membres en les escadusseres intervencions solistes.

Junt amb això, l'acompanyament del conjunt Vespres d'Arnadí, que va fer molt més que allò tòpic de complir amb eficàcia la seva tasca, car es va mostrar com una formació d'una consistència remarcable.

Tweet